

— Не, светецъ е, братя, — казва най-стариятъ отъ ловцитѣ.

— Светецъ, какъвъ светецъ те патило! Светци по насъ се не раждатъ.

И се смѣе. А и другитѣ съ него.

— Не смѣйте се! Светецъ е, думамъ ви. Човѣкъ божи само това може. Дяволъ за вѣра Христова не дума.

Стигнаха късно у село и се разпилѣха по своитѣ хижи.

*

На другия день цѣло Скрипо е на нога. Всички сж възбудени и изплашени. Като че ги очаква нѣщо страшно и незнайно. Едни отиватъ да се молятъ въ забранено езическо капище, други тайно въ хижи низки поклони правятъ предъ запалено кандилце. Свещеникъ нѣма молитва да чини, вода да свети. Стариятъ умрѣ, а царъ новъ не имъ праша.

Но мжжаги десетина и за Перуна и за Даж-бога не хаятъ, нито на християнски богъ се молятъ. Здрави и силни, млади и безгрижни—тѣ сж петимни нозе да размърдатъ, нѣщо небивало да сторятъ. Нарамиха лжкове и стрели, тояги и брад-ви, вили и рѣжени, кой каквото има, и викатъ и хухукатъ изъ честа гора — дяволъ и магьосникъ да прогонятъ, та село да не изпати, пакостъ да не имъ учини.

Кънти гора отъ викъ и шумъ. Дочува св. Иванъ и сѣща що и какво ще бжде. Зема за порожье Шарка и побѣгва на югъ. Стига малко поле надѣсно отъ Струма — и богато и хлѣбородно.

— Добро е тукъ, Шарко. Хубаво е да се заселимъ, — казва Св. Иванъ на уморения юнецъ.